

Vele nieuwe leden volgden. Dat werd wel een toestand: ik herinner me een ledenvergadering in 1973 – nog in het Parkhotel – waar ook veel nieuwe leden kwamen, die in Enkhuizen lagen. Dat was een schok voor de Durgerdammers. Die vroegen zich hardop af ‘wat die nieuwen hier kwamen doen’; en ze hadden nog stemrecht ook. De integratie is altijd moeilijk gebleven. Ik wilde daar wel een bijdrage aan leveren en werd in '77 gevraagd als havencommissaris Enkhuizen in het bestuur; ik had ook veel vrienden in Durgerdam.

In Enkhuizen lagen we met de Y-leden op de Q steiger. Niemand kende elkaar, maar het werd langzaam een hechtere club, mede door de kinderen die met elkaar speelden. Hans Heunks organiseerde ‘tea-parties’ op de steiger om de kennismaking te versterken. De R steiger volgde. Toen lagen er al ruim 50 Y-leden in de Compagnieshaven.

Tjebbe Westendorp, de voorzitter, verwelkomde me hartelijk in de najaars-ALV en bombardeerde me meteen tot vice-voorzitter! Ik had ervaring in het bestuur van de Watergeuzen, vandaar. En natuurlijk was het goed dat de vice-voorzitter in Enkhuizen lag. Maar wat ik niet wist dat ik meteen in de volgende ALV aan de bak kon: Tjebbe overwinterde op de Canarische eilanden, hij was net met pensioen.

18-10-1985 : benoeming van Bouk Wiebenga tot vice-voorzitter door Tjebbe Westendorp

In die tijd was het nog gebruikelijk dat het bestuur verscheen in blazer en lichte broek, die heb ik nog moeten kopen. Met Y-stropdas trouwens. Toch was het al geen eliteclub meer. Bestuursleden en overige leden kwamen uit alle lagen van de samenleving. In 1988 werd na ruim 100 jaar een vrouw in het bestuur gekozen: Tineke Hazelhof – Bouman. Haar ouders waren al heel lang lid. Zij lag met de “Noorderzon” in Enkhuizen.

Jubileum 100 jaar

“De vereniging was al jaren aan het sparen voor een knetterend 100-jarig jubileum (in 1985). Vóór de ALV van 1982 kwam Jan de Groot, een oud bestuurslid, met een brief aan het bestuur dat het gelet op de crisistijd geen al te duur jubileum moest worden. Ik heb hem bedankt en verzocht om met twee andere leden een jubileumcommissie te vormen om een ruw plan te maken, met begroting. Hij accepteerde en we spraken af periodiek een tussenverslag bij het Bestuur te presenteren. Al snel kwamen ze tot de conclusie dat er voor alle evenementen nog te weinig gereserveerd was! Het Bestuur kon zich vinden in de plannen en legde het plan op de eerstvolgende ALV voor. Het werd goedgekeurd, zij hadden een mooi stuk werk geleverd.

Tijdens de ALV werden onmiddellijk vrijwilligers gevraagd voor diverse werkgroepjes, die elk activiteiten regelden: van feesten, een receptie voor andere verenigingen en zeiltochten tot een tentoonstelling, admiraalzeilen en toertochten. Ook zij kwamen periodiek bij het bestuur om de voortgang te bespreken en later ook bij de ALV. Daardoor organiseerde het jubileum zichzelf en hoefde Tjebbe als voorzitter weinig meer te doen dan zijn speeches voor te bereiden. Uiteindelijk werd het wel een enorm mooi jubileumjaar! Alles vermeld en afgesloten in een prachtig jubileumboek. En (...) we bleven binnen het budget.”

"de tocht per haven"

Voorzitter

“In mijn bestuurstijd bleef de tegenstelling met Durgerdam doorsudderen; dat kostte veel energie. Een goede integratie met drie havens met hun eigen sfeer bleek lastig, bijna onmogelijk. Een van de overblijfselen daarvan is de ‘tocht per haven’: Durgerdam had het clubschip; Enkhuizen had niets voor Y-leden specifiek. Dus vroegen zij om een klein bedragje om op zijn minst na een toertocht de

Een foto van afgelopen voorjaar voor het bord met ereleden; met rechts Bouk Wiebenga en links de ons onlangs ontvallen Thieu van Houtert (zie In Memoriam elders in deze editie).

leden een drankje te kunnen aanbieden in De Mastenbar, het plaatselijke restaurant. Toen het bestuur dat regelde, wilde Marken natuurlijk ook: zij hadden evenmin een clubschip. Maar ja, toen werd Durgerdam weer jaloers. Uiteindelijk kreeg toen elke haven ‘de tocht per haven’.

Na het jubileumfeest stopte Tjebbe ermee. Ik zat toen al 8 jaar in het bestuur en had weinig zin om voorzitter te worden. Uiteindelijk ging ik overstag en bleef ik vanaf 1986 tot 1993 voorzitter. Ik verhuiste toen voor mijn werkgever Renault naar Rotterdam om daar een vestiging op te zetten. Het was een spannende tijd, waarin het nog steeds niet boterde tussen Durgerdam en Enkhuizen, ondanks een sterke verbetering door de verenigingstochten en door de jubileumfeesten. Ik heb het vaak moeten uitleggen tijdens ledenvergaderingen: ‘Jullie uit Durgerdam hebben zelf besloten uit te breiden naar Enkhuizen en daarvoor nieuwe leden aangetrokken om de ligplaatsen te vullen! Ik begrijp dat het lastig is, maar we zijn één vereniging, waar iedereen evenveel plichten en rechten heeft!’. Zelf kon ik prima opschieten met veel ‘Durgerdammers’ die natuurlijk vooral rondborstige Amsterdammers waren; maar je moest ze wel aankunnen in de ledenvergaderingen.”

Havenmeester Porsius

“Jan Porsius was dé havenmeester van het Y. Ik

kende hem nog uit de tijd dat ik met de Watergeuzen in de kom achterin de sloot lag. Jan Porsius was een icoon: hij wás Durgerdam. Zijn begrafenis was een indrukwekkende gebeurtenis: hij werd lopend over de dijk op een rijdende baar naar de kerk en het graf gedragen. De belangstelling was enorm. Het was een eer voor mij dat ik daar als voorzitter namens het Y mocht spreken.

Wat me ook altijd is bijgebleven is de dood van Jan van Londen in 1990. Tijdens de openingstocht naar Monnickendam zat Jan aan de lage kant, op de rand van zijn kuip met zijn rug tegen de zeereeling van zijn boot, te zeilen met de joystick. Bij het Paard van Marken brak de zeereeling en tuimelde hij achterover het koude water in en verdrinkte. Wij waren natuurlijk volledig van de kaart, en besloten de volgende ochtend met alle 24 boten een eresaluut te brengen bij de plek waar het was gebeurd. De politie was nog aan het dreggen, terwijl wij in linie langs voeren en één voor één een saluut brachten door de vlag te strijken. Ik zal het nooit meer vergeten.”

Clubschip

“Eén van de grote issues in die tijd was een nieuw clubschip in Durgerdam. Ik ben er nóg trots op, dat ik het er uiteindelijk heb doorgekregen in de ALV. Het nieuwe prachtige clubschip kwam er onder leiding van Thieu van Houtert, als nieuwe havencommissaris – deels gebouwd door leden – en het ligt er nog! Wat ik wel jammer vond was dat ik vervolgens bij de feestelijke ingebruikneming in 1993 niet werd uitgenodigd. Vergeten; in elk geval hoef je geen eeuwige dankbaarheid te verwachten als je eenmaal weg bent uit het bestuur. Ik was toen al geen voorzitter meer: in maart '92 was ik gestopt. Evert Serné volgde mij op, ik had bij elkaar 15 jaar in het bestuur gezeten. Tijdens de ALV van 1997 werd ik bekroond met het erelidmaatschap. Een hele eer.

1 januari 1997 ging ik met pensioen. Inmiddels hadden wij de Beneteau First 405 2006 kregen wij ons huidige woning. We hebben in die 10 jaar schitterende zeilreizen gemaakt. Zweden, Noorwegen, Estland, Letland, Finland. Tot 2007, toen verkochten we de “Wiggle” in Zweden tijdens onze laatste reis en kwamen met een huurauto thuis. Ruim 40 jaar op het water gezeten. We hebben nu een kleine camper, maar volgen het Y op de voet. Het gaat prima met de vereniging. Houden zo!”

Bob van derWinden,
Windroos, Marken